

Izidor – biografija

Pak je na krovu! A koj te furt tira gore?

Isti scenarij već pedeseti put ov mesec: gore bu kampijeral dok nešči PAK (po pedeseti put ov mesec!) ne bu izigraval Supermena i snel ga s krova. I postil bu. *Je, gore znaš zajti, a naklu nemreš, to je već male vekša mudrost.*

Već duge vremena čini mi se da je moj maček male mutav (dobre, male više), koj je čudne jer sam ga dobila od predlanjske pobjednice Male nagrade Gjalski. Čovjek bi si mislio da bu bar male spometnejši. I čovjek bi se fkanil. Ne znam da se je rodil, ali znam de - v kocu. Znam i prigodnu pesmicu za njega: *on je maček sa sela i noga mu je kandža*. Ali nije bil tak lud kad je bil mali. Kad sam ga prijela vu svoj skromni dom, mislila sam da je to bila dost pametna i dobra odluka. Čak najbolša v životu! Mislila - ključna riječ. A znate kak se veli - misliti je... cvijetje brati. To sam tek pokle skužila. Ali koj je da je, stvarne je bil jake lijepi mali mačordo, mefkasti slatkec, volel je se koj voliju mladi, a onda je zrasel v tustuga, pretiluga i luduga mačka. Pak sam ga imenuvala: *Zval se buš Izidor*. To je nekak gradske, fine ime, a on je zmazani odrpanec. Pa, da to male skrivem, bar mu je ime bile gospodske. (Taktika, treba se znati snajti. Moreš misliti! Ko da mu je to pomogle. Si su ionak brže skužili njeguve prave lice.)

Zovem ga Izi. Ime sam pobrala z Dobroga duha Zagreba (tenks, Pavličiću ☺ Joj, pa i on je bil dobitnik N Gj!). Bile je spomenute da je to jake rijetke ime. Pak i je. Mislim, po istine, kulike Izidora poznate? A mene se fejst dopale. I baš se potrefile da sam dobila mačka. Hop, Izidor! Gotove! Problem je rođen, i to veliki. Veliki i debeli.

Već od rane mladosti pokazival je simptome podvojene ličnosti. V jenem času je bil tihi i umiljati z onim svojim črnim okicama, a već v drugem bi se divljački kulital i skakal do neba kak Blanka Vlašić. Bil je pravi mešter v žvakanju i drapanju plastičnuga stoljnjaka na terase. Zužvakati ili podrapati, pitanje je sad. Obudvoje! Viseče pelargonije zbilja su postale „viseče“ nakon koj se punih lete dan gnezdil vu njihovem tijeglinu. Čudim se koj nije prepal čez njega. Prije lete dan bil je tak debeli da sam mislila da bu eksplodijeral, da bu pukel ko kokica. Da se moj maček terim slučajem s tijeju kilažu našel na Titaniku, bormec bi tev brod potonul i bez pomoči sante leda. A onda je nagle zmršavel. Frendica mi je rekla kak misli da je Izidor zapraf Izidora i sad ni sama više nisam sigurna teruga je spola. Debeli, pak najemput mršavi. Neke je tu smrdele. Hm, jen dan bu same dopelal svoju Juliju (ili možda Romea?) i koj sam onda? Mama me bu zagutila skup z njim i njegovim potomkima. Ili njezinim, kak se čini. Mama ga ima na piku. Saki put kad Izidor spi kre auta, ona se zmisli da mora iti v dučan. (Aha, baš sad „moraš iti“. Same da moreš vužgati auto i „slučajne“ zgaziti mačka! Ups! Nesrečen slučaj i nikumu nič!) Ne podnaša ga jer se linja i ostavlja glake po cijele terase i na stolu za terem se pije kavica. To je već ugrožavanje tuđuga teritorija. A to je neoprostive! I tak bi ona se napravila da tev maček prejde otud. Da zgine bez traga. Drži se one: *cilj opravdava sredstvo*. Očeš da ti bu terasa čista, pa, one, usput se „riješiš“ mačka. Neče imeti nikakvoga posla s tim

vragekem. Ščera sam ju išla pitat koj da mu dam za jesti. Bila je v kuhnje. Častila se i gostila. A mačka, doj šljivi? Kad sam ju pitala koj ima za Izija, same je frknula z noseom i rekla: „Sad je jel. Ne mora sake male jesti.“ A jel je prije sedem vur. Velim vam, sad hoće i da krepa od gladi. A ove dane je bogec tak žgoljav. Znam i zake. Baš ga v zadnje vrijeme napada susedov bijeli maček. Zoveme ga Bijeli Maček. Siroček, saki dan dojde dima ko z bojnoga polja, očerupan i ščerapan. Nigdar se ne vrne v jenem komadu. Moj tatek je rekel da bu zel batinu i natelebal Bijeloga Mačka. Joj, se me strah koj to bu kad dojde v tatekove ruke. Jemput ga je pogodil z šlapu, al se nasilnik zvlijekel. Tatek je valjda jedini čovek (osim mene) teri još kak – tak voli toga našuga nesretnika. Moja sestra ga zaobilazi v širokem luku, ko da ima kugu, a kak i ne bi kad skače pet metri v zrak, ko da je na fedre. A k tomu još ima nokte XXL. Ona podržava mamu v svim planovima i naumima. Zameril se i susede. Izidor nas je jemput jake osramotil pred nju. Zablatil je naše obiteljske ime. A znam da sam mu tev dan dala jesti. Ali pohlepnomu stvorenju nije bile dost pa je pokral susedu. Zašel je v njejnu hižu i kak tat – profesionalac, nanjušil je mese. Je, pojel je cijeli obed, ali ne same to! Moral je usput još zmaltretirati njezinoga ogromnoga zamorca Mrvicu i of ima teške traume. Još i denes se jadnik sev trese kad nešči prejde kre njega. A kad je suseda to vidla, skorem ju je strefile, a moj nevaljalec se zvekkel bez ikakvih posljedice. Šmugnul je s te hiže ko da ga tiraju si vrage i onda se pretvaral ko da nije nič napravil. A mene je bile tak sram da sam štela v zemlju prepasti (ali ni v zemlju ne bi mogla jer ju je svu vneredil!).

Tev maček je napravil pune štete i problema, a tek mu je lete dan. Tata veli da ima disleksiju (mislim da on baš i ne razme koj je disleksija, ali to stalne govori kad nešči pokazuje da nije baš čist - da je poremečen). Ja velim da ga je pubertet male vudril v glavu. Morti se bu kesneše primiril. To je Izidorova životna priča, ali ona ide i dale... A, koj buš? Zmotan je i problematičen, ali je moj i navijek ga bum branila. Jer, mati ne ostavlja svoje dijete ak je negda i zločeste. Ja sam njegov vlasnik, a vlasnik brani i čuva svoje, ke ne?

Ove nije ni pol priče o mojemu Iziju, ali nemam vremena više pisati, tatek me zove. Moram iti po njega. *Pak je na krovu!*

P.S. Mama je ov put bila Supermen!? Zgleda da nič od teorije zavjere...

Tamara Jakopović, 2.g2

Srednja škola Zlatar